

Kedves Olvasó!

Szubjektív leszek és régimódi. Hálás. A szerkesztőség és a magam nevében egyaránt. Hoványi Gábornak, aki idén 70 esztendőős.

A hála nem politikai kategória – mondta az egykori politikus, s alighanem teljesen igaza is volt, bőséges és nem kellemes tapasztalatok álltak mögötte. A hála viszont nagyon is emberi érzés. Innen indulva két

irányba is fűzhetjük gondolataink fonálát.

Általánosságban elmorfondírozhatunk azon, hogy vajon mennyi emberi marad, maradhat meg bennünk a szakmánk gyakorlása közben – akármi is legyen az. A szakmai professzionalizmus kritériumai közé általában nem tartozik hozzá az „általános” emberi erények „öncélú” gyakorlása. Hogy egyetlen példát mondjak: a „szigorú, de igazságos” főnök, tanár, vizsgáztató azért tud

pozitív figura lenni, mert a szakmai sikerkritériumok teljesítése ellenére „marad meg embernek”. A de elvlasztja egymástól, sőt, szembeállítja egymással az embert és a szakembert – akinek éppen a szakmai kritériumok érvényre juttatása érdekében kell szigorúnak lennie.

Másfelől pedig a hálaérzés kapcsán azon is elgondolkozhatunk, hogy a hála valójában az elismerés egyik változata. Nem szavakban csupán, hanem az érzésekben. Körülnézve e modern (posztmodern?) világban, kevés biztatót látunk. Általános a jajgatás az ősi és kevésbé ősi erények háttérbe szorulása miatt, akármi legyenek is azok. Lassan (pontosabban: egyre gyorsabban) leszokunk például az idősebbek tiszteletéről. Nem a „szakma nagy öregje” díszre gondolok, hanem valódi érzésre. Lehet ugyanis általában is úgy gondolni, hogy a kor

önmagában tiszteletre méltó, bár nem hinném, hogy manapság sokan vélekednének így. Van azonban sok olyan erénye az életkornak, amely elismerésre méltó. A tapasztalat például, és ebből adódóan a tanítás. Nem feltétlenül a formális tanításra gondolok, hanem inkább arra, hogy a példa mutatva van. Követhető vagy elvethető. Ebben az értelemben – gondolom én – a hála a tapasztalat elismerése. A legszebb akkor, amikor önzetlen. De az már olyan szép, hogy embertelen lenne; bizony önző módon vagyunk hálásak: valami olyan tapasztalatot ismerünk el, ami számunkra hasznos.

Mindezt azért hoztam elő, mert komolyan úgy gondolom: hálás lehet a szerkesztőség Hoványi Gábornak, mert olyan szerzője lett és maradt mind a mai napig – például majd a következő számban is – a folyóiratnak, akinek a hozzájárulása mindig, és bizonyosan emeli az adott szám színvonalát (és nem utolsósorban nyomdakészen fogalmaz, így kevés a dolga a szerkesztőnek). Úgy gondolom, az olvasók értékítélete is hasonló.

És hálásak azok is, akik közvetlen módon tanulnak tőle – hallgatói és kollégái a PTE Közgazdaságtudományi Karán. Igazolja ezt a menedzsment-tanácsadás népszerűsége, és a hallgatók elismerése egyaránt. És jelezte ezt még március végén egy tudományos ülészek szép fogadtatása is.

És én személy szerint is hálás vagyok neki a mai napig azért, hogy még 1978-ban megjelentette e folyóirat (jogelődjének) hasábjain a makromarketingről szóló cikkét. Arra tanított engem azzal az írással, hogy ezen a tájékon is lehet és érdemes olyan kérdésekkel foglalkozni, amelyek a nemzetközi szakirodalomban is vadonatújnak számítanak. Ha egyszer összeszedjük a marketing magyar szakirodalmának legjobb írásait, az én listámon rajta lesz.

Kicsike példák ezek, a nagy igazság pedig az, hogy Hoványi Gábor 70 éves. Eljen soká!

Fojtik János
szerkesztő

